

Mèxic D.F. 4 d'octubre de 1954

Estimats pares i Joan: ha passat aquesta darrera setmana, també, sense carta de vostès. Ja començo a maleir l'estiu! En canvi, he rebut una lletra d'en Tàis, molt simpàtica, plena de la satisfacció de saber-se guanyador dels 600 dòlars del premi "Guimerà". Ara he sabut que m'esmenta (només coneixia "La Glòria del Dr. Larén") en un assaig sobre la novel·la catalana recentment publicat a Barcelona.

Encara no he rebut l'exemplar que em correspon de "Os melhores contos catalães", i això que en Bartra ja fa més de deu dies que el té. La meua "jettatura" en qüestions de correspondència i correus es va fent proverbial...

En Triadú (situació crònica) em deu carta. Deu ésser, també, estiuellant en algun recó de món i no tornarà en si fins que vinguin els primers freds. Si no ho vaig entendre malament, per l'octubre han d'ésser presentats els treballs aspirants al "Víctor Català", i no m'han dit res més de la correcció que necessita "La Ciència i la Mesura". Que el presentaran tal com està i després l'arreglarem, si s'escau la seva publicació? Entre nosaltres corren rumors insistents que l'esletxa s'ha tancat una vegada més i que això ha afectat les possibilitats de publicació del llibre d'homenatge a Carner.

Nosaltres, en comptes d'estiuell, estem vivint els darrers espetècnies de la temporada de pluges, que és una llauna de grans proporcions. Durant quatre mesos plou cada dia, hores i hores, i no hi ha cap dels 3.000.000 d'habitants d'aquesta ciutat que s'escapi d'unes

remullades terribles. Molts diumenges, ens hem hagut de quedar a casa degut a l'aigua, torejant els nens de la manera que hem pogut. Ara, però, ens esperen vuit mesos de sol i clima atemperat, ni fred ni calor, amb l'únic inconvenient de les onades de turistes americans, que retraten tota cosa susceptible de fer ombra. Fa poc, un d'aquest torrats en recerca de "mexican curious" va preguntar a una dona indígena de Xochimilco si en aquell poble hi havia nascut algun gran home i l'índia li respongué "Ay no, señor! Hasta ahora, gracias a Dios, todos los niños de este pueblo han nacido chiquitos".

Espero que amb la vinguda del mal temps millorarà la correspondència. Ja veuen que nosaltres ens portem bé. I precisament ara, que ~~xxx~~ tenim tantes ganes de saber les impressions derivades de les converses amb els Vidal!...

Els adjunto una altra foto de la Teresa, asseguda damunt la taula del menjador de casa. Ja veuen que és tota una donassa. La cara de murri que ostenta, correspon perfectament a la seva manera d'ésser, i ens té dominats a tots. A la Rosa aquesta foto no li agrada gaire, perquè la nena llueix un pentinat que va fer-li la minyona, que té poca traça a endegar cabells rossos, però a mi em fa molta gràcia perquè la Teresa hi té una expressió que li és habitual. A desgrat d'ésser tan petita, és llesta com una mustela i no es deixa ~~enganyar~~ enganyar per ningú. Ara, cada divendres, la Rosa porta les dues nenes als assaigs de l'"Esbart infantil de dansaires" de l'Orfeó Català de Mèxic; el Raimon va plegar el primer ~~dia~~ dia, perquè va trobar que "allò era cosa de nens petits".

Com poden veure, jo ja he complert. Que Déu els doni salut i humor perquè compleixin vostès! Una abraçada ben forta del seu

Phil